

Hồi 15

Cao Thiên Lộc điềm đạm cười:

- Đang lúc rảnh, ta cũng cùng đi xem xem.

Long Ngọc Ba ngậy người.

Dương Tấn giật mình, lắc đầu:

- Đại nhân ngàn vạn lần không nên đi.

Cao Thiên Lộc hỏi:

- Tại sao không nên đi?

Dương Tấn đáp:

- Địa thất bố trí đầy cơ quan, lúc nào cũng có thể nguy hiểm tới tính mạng, đại nhân thân phận như vậy, làm sao mà đi tới chỗ như vậy được?

Cao Thiên Lộc nói:

- Ta chính là muốn thấy mấy cơ quan đó.

Dương Tấn thốt:

- Chuyện đó...

Cao Thiên Lộc ngắt lời:

- Hà huống còn có Thường huynh một bên chỉ điểm, cho dù nguy hiểm cũng đâu có nguy hiểm dữ vậy.

Ông ta nói có vẻ kiên định phi thường.

Dương Tấn chỉ còn nước gật đầu:

- Tuân mệnh.

Cao Thiên Lộc lại liền phân phó:

- Kiệu bình thường được rồi, ta không muốn làm kinh động quá đáng.

Dương Tấn hỏi:

- Còn về phương diện nhân thủ?

Cao Thiên Lộc hỏi:

- Đỗ Tiểu Thiên có về chưa?

Dương Tấn đáp:

- Trước khi cùng Long công tử đến, đã có sai người đi tìm hắc, lại vẫn chưa trở về, hiện tại cũng không biết ra sao.

Cao Thiên Lộc nói:

- Người tiện thể kêu người tới hỏi xem, nếu còn chưa về, người và Diêu Khôn theo ta đi cũng được.

Dương Tấn lại lên tiếng “tuân mệnh”, thoái ra khỏi đại đường.

Cao Thiên Lộc đưa mắt nhìn theo Dương Tấn, trầm ngâm:

- Đỗ Tiểu Thiên đã đi đâu vậy?

Thường Hộ Hoa nghe được:

- Có lẽ hắn đã có phát hiện.

Cao Thiên Lộc nói:

- Nếu như vậy, càng phải nên thông tri một tiếng.

Thường Hộ Hoa thốt:

- Hoặc giả hắn đang trên đường đột nhiên phát hiện manh mối, lại phải truy theo, căn bản không có thời gian thông tri.

Cao Thiên Lộc thở dài nhè nhẹ:

- Một mình mạo hiểm, không khó gặp chuyện, cho dù thật là có phát hiện, cũng thành vô bổ.

Thường Hộ Hoa thốt:

- Đổ bộ đầu luôn luôn cẩn thận đề phòng, lần này nhất định càng kỹ càng hơn.

Cao Thiên Lộc nói:

- Chỉ sợ hắn có đề phòng cẩn thận tới mức nào cũng vô dụng.

Ông ta ngưng một chút, lại nói:

- Phải biết kẻ bọn ta hiện tại đang ứng phó tịnh không phải là một hung phạm bình thường.

Thường Hộ Hoa thốt:

- Bất quá sự tình đến nước này, bọn ta có lo lắng cũng lo không được.

Cao Thiên Lộc gật đầu thở dài.

Thường Hộ Hoa cũng không nói gì nữa, dõi mắt ra ngoài cửa sổ.

Bóng đêm ngoài cửa sổ thâm trầm.

Mưa đã ngưng, gió vẫn ồ ạt, mây lại đã bắt đầu tiêu tán.

Trời trong mây tạnh.

Thường Hộ Hoa chỉ hy vọng sự tình bây giờ cũng bắt đầu sáng tỏ.

Đỗ Tiểu Thiên có thật đã có phát hiện gì không?

Thường Hộ Hoa không biết, có ai biết chứ? Chỉ có một người!

o0o

Đỗ Tiểu Thiên đích xác đã có phát hiện.

Chỉ tiếc vô luận hần đã phát hiện cái gì đi nữa, cũng vô phương đưa tin về.

Sự tình bọn Thường Hộ Hoa nói đến, hiện tại cũng không bắt đầu sáng tỏ, trái lại càng phức tạp.

Đặc biệt là Thường Hộ Hoa, lúc về lại Tụ Bảo Trai, cái đầu chàng ít nhất đã to hơn gấp bội.

Tụ Bảo Trai lại đã có chuyện!

o0o

Chỗ có chuyện là trong địa thất bên trong Tụ Bảo Trai.

Cơ quan của địa thất hoàn toàn không có vấn đề, nhưng đến khi bọn họ tiến vào địa thất, châu bảo ngọc thạch, hoàng kim bạch ngân chất đầy thất không ngờ đã hoàn toàn biến mất.

Hoàn toàn tan biến như mây khói.

o0o

Sự thật địa thất hoàn toàn không có vấn đề.

Thường Hộ Hoa dụng lực chấn khai cơ quan trong tường, hai cánh cửa gỗ chạm Di Lạc Phật và Thiên Thủ Quan Âm nhất tề mở ra.

Chàng nắm đôi tay mẫu đà la đang bắt ấn trên đầu gối của Thiên Thủ Quan Âm kéo lên, hai đồng tử từ trong đôi mắt thanh tịnh bảo mục của Thiên Thủ Quan Âm liền bắn ra khỏi hốc mắt.

Đôi đồng tử đó kỳ thực là hai thanh sắt.

Đẩy hai thanh sắt từ trái sang phải, một tràng tiếng động như tiếng một bầy chuột đang dùng răng vuốt cấu xé tử thi từ trong lối đi bên trong truyền ra.

Tĩnh không có bất chợt xuất hiện, tiếng động đó chỉ là cơ quan trong lối đi đang thay nhau đóng lại.

Thường Hộ Hoa đã qua một lần kinh nghiệm, lần này tự nhiên thấy đơn giản hơn lần trước nhiều.

Sau khi tiếng động quái dị kia ngưng hẳn, chàng liền cất bước đi vào cửa ngâm.

Không có loạn tiễn, không có phi đao.

Tất cả các cơ quan vẫn như lần trước, sau khi Thường Hộ Hoa đẩy hai đồng tử đúc bằng sắt của Thiên Thủ Quan Âm, hoàn toàn phong bế.

Dương Tấn là người thứ nhì theo vào.

Trước mặt Cao thái thủ, một tổng bộ đầu như y vô luận ra sao cũng không thể không tỏ ra can đảm.

Hà hướng y đã biết theo sau Thường Hộ Hoa thực tế còn an toàn hơn nhiều.

Long Ngọc Ba là người thứ ba.

Hắn cẩn thận dòm trước dòm sau, theo sát sau lưng Dương Tấn.

Không ai nhìn thấy biểu tình trên mặt hắn.

Hắn tịnh không tháo cái nón trúc sụp thấp trên đầu hắn.

Cho dù hắn có tháo nón xuống, sợ rằng cũng không có ai có thể phân định được biểu tình trên mặt hắn.

Hình như khuôn mặt như vậy căn bản không còn gì gọi là biểu tình.

Hắn bước tới hai bước, nói:

- Cơ quan này tịnh xảo thật.

Dương Tấn đằng trước hắn “ừm” một tiếng.

Thường Hộ Hoa lại không có bất cứ biểu thị gì, tiếp tục bước tới.

Đối tượng của lời nói của Long Ngọc Ba lại là Thường Hộ Hoa, hắn thấy Thường Hộ Hoa không có phản ứng, lập tức lớn giọng:

- Thường huynh không nghe ta nói sao?

Thường Hộ Hoa hỏi:

- Người nói chuyện với ta?

Long Ngọc Ba đáp:

- Chính thị.

Thường Hộ Hoa thốt:

- Dương tổng bộ đầu lại đã trả lời giùm ta rồi.

Long Ngọc Ba nói:

- Ta còn có chuyện muốn nói.

Thường Hộ Hoa dừng bước:

- Có gì muốn nói thì xin cứ nói.

Long Ngọc Ba nói:

- Vừa nói vừa đi không được sao?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Ta không có cái gan đó.

Long Ngọc Ba thốt:

- Ô?

Thường Hộ Hoa nói:

- Ở đây có những cơ quan ta còn chưa hoàn toàn thấu hiểu, nói chuyện phân tâm, lỡ một bước sai lầm, cả bọn tất gặp tai ương.

Long Ngọc Ba còn chưa nói gì, Dương Tấn đi giữa hai người đã kêu lên:

- Có nói chuyện thì đợi vào tới dưới rồi nói, hoặc giả quay ra nói cũng được, cơ quan của Thôi Bắc Hải đâu phải đồ chơi.

Long Ngọc Ba cười:

- Người hình như đã biết sự lợi hại của mấy cơ quan này.

Dương Tấn thốt:

- Ta đương nhiên là biết.

Long Ngọc Ba hỏi:

- Lễ nào người đã bị mấy cơ quan này làm khổ?

Dương Tấn thoát miệng:

- Lần trước ta cơ hồ bị loạn tiễn mà mấy cơ quan này điều khiển bắn thành con nhím rồi.

Long Ngọc Ba hỏi:

- Người bị trúng bao nhiêu tiễn?

Dương Tấn đáp:

- Một tiễn cũng không.

Long Ngọc Ba nói:

- Bản lĩnh của người cũng không tệ.

Dương Tấn thốt:

- Vốn là không tệ, bất quá Thường huynh bên cạnh nếu không kịp thời kéo ta ra, có thành nửa con nhím cũng không có gì là kỳ quái.

Long Ngọc Ba hỏi:

- Lần này người theo sát y là vì đạo lý đó?

Dương Tấn thốt:

- Ta...

Long Ngọc Ba cười cười:

- Người thật là một người thông minh.

Dương Tấn ngậm miệng, Long Ngọc Ba cũng không nói gì nữa, quay sang nhìn Thường Hộ Hoa.

Thường Hộ Hoa liền hỏi:

- Người có gì muốn nói với ta?

Long Ngọc Ba hỏi:

- Cũng không có gì, chỉ bất quá muốn biết sao người đối với mấy cơ quan ở đây lại quen thuộc như vậy?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Ai nói ta quen thuộc?

Long Ngọc Ba hỏi:

- Hiện tại không phải người dễ dàng mở cửa ngầm, phong bế cơ quan, tùy tùy tiện tiện tiến vào sao?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Đó là sự thật.

Long Ngọc Ba hỏi:

- Nếu không quen thuộc, làm sao lại dễ dàng như vậy?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Hồi nãy người nhất định đã nghe sót một câu.

Long Ngọc Ba hỏi:

- Câu gì?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Trước đây, bọn ta đã vào một lần.

Chàng cười lạnh, lại nói:

- Đã trải qua một lần kinh nghiệm, thêm lần nữa tự nhiên là dễ hơn nhiều.

Long Ngọc Ba thốt:

- Vậy sao?

Thường Hộ Hoa hỏi:

- Người còn muốn biết gì nữa?

Long Ngọc Ba lại hỏi:

- Trước sau người tổng cộng đã tiến vào đây bao nhiêu lần?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Cả lần hiện tại, tổng cộng là hai lần.

Long Ngọc Ba hỏi:

- Nói vậy, sau lần đầu, người không có vào đây?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Không có.

Long Ngọc Ba hỏi:

- Mấy ngày qua người ở Tụ Bảo Trai, lẽ nào một mực không vào nghiên cứu địa thất này nữa?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Không có.

Long Ngọc Ba hỏi:

- Lẽ nào người nghĩ địa thất này căn bản không có vấn đề?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Không phải.

Long Ngọc Ba hỏi:

- Vậy thì vì nguyên nhân nào?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Mấy ngày nay Cao đại nhân không có thời gian, Dương - Đỗ hai vị bộ đầu cũng không rảnh.

Cao Thiên Lộc phía sau liền tiếp lời:

- Sự thật là vậy, mấy ngày nay trong thành xảy ra nhiều vụ án, lại thêm công văn của cấp trên phát xuống, cần ta thân hành đi chỉ điểm vài chuyện, ta cố nhiên là không còn thời gian để đến, Dương - Đỗ hai vị bộ đầu cũng không bận bịu quá sức không thể ghé qua.

Long Ngọc Ba hỏi:

- Vậy thì có quan hệ gì?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Có quan hệ rất lớn, cả thất toàn kim ngân châu bảo, không có người trong quan phủ tác chủ một bên, thật bất tiện để vào trong.

Long Ngọc Ba hỏi:

- Người ngại?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Không sai.

Long Ngọc Ba quay sang hỏi:

- Mấy ngày nay người khám xét ở Tụ Bảo Trai, có phải cũng có người trong quan phủ theo xung quanh không?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Có.

Diêu Khôn đằng sau liền tiếp một câu:

- Mấy ngày nay tôi luôn luôn ở bên Thường đại hiệp.

Long Ngọc Ba quay đầu lại:

- Là phụng mệnh?

Diêu Khôn không khỏi lộ vẻ bẽn lễn, không hồi đáp.

Đó, không còn nghi ngờ gì nữa, là mặc nhận.

Long Ngọc Ba nghiêm mặt hỏi:

- Là mệnh lệnh của ai?

Diêu Khôn vẫn không hồi đáp, Dương Tấn đáp thế cho gã:

- Là chủ ý của Đỗ Tiểu Thiên, hấn nghĩ làm như vậy là thỏa đáng nhất.

Long Ngọc Ba hỏi:

- Hấn không tín nhiệm Thường Hộ Hoa?

Dương Tấn đáp:

- Án nào cũng vậy, còn chưa phá được án, bất cứ một ai đều không thể tín nhiệm được.

Long Ngọc Ba nói:

- Lòng hoài nghi của con người đó thật không nhẹ.

Dương Tấn thốt:

- Ít ra còn nặng hơn ta gấp bội.

Long Ngọc Ba cười lạt:

- Tự nhiên lại có gió, làm sao mà không có nguyên nhân được, hắc đã hoài nghi như vậy, tất phải có lý do của hắc.

Dương Tấn thốt:

- Có lẽ vậy.

Long Ngọc Ba hỏi:

- Hỏi lại về thư trai, quan phủ có phái người đến canh chừng không?

Dương Tấn đáp:

- Có bốn người.

Long Ngọc Ba hỏi:

- Canh chừng ra sao?

Dương Tấn đáp:

- Bọn họ luân lưu chia nhóm, ngày đêm không rời thư trai nửa bước.

Long Ngọc Ba hỏi tiếp:

- Bọn họ võ công ra sao?

Dương Tấn đáp:

- Võ công tuy không mấy giỏi, lại là bốn kẻ thông minh nhất trong đám thủ hạ của ta.

Long Ngọc Ba lại hỏi:

- Bọn họ so với Diêu Khôn thế nào?

Dương Tấn đáp:

- Tự nhiên là Diêu Khôn hơn một chút.

Long Ngọc Ba chợt cười lên:

- Chỉ hy vọng năm người bọn họ có thể canh được Thường Hộ Hoa.

Dương Tấn không nói gì, cũng không biết nên nói gì.

Trên sự thật, đối với bọn Diêu Khôn năm người, y cũng không tin gì mấy.

Bởi vì y đã thấy qua thân thủ của Thường Hộ Hoa.

Thường Hộ Hoa cũng không nói gì, lại cười lạnh một tiếng.

Long Ngọc Ba cũng cười, cười nhìn Thường Hộ Hoa:

- Bằng vào thân thủ của Thường huynh, có qua mắt được tai mắt của bọn chúng không?

Thường Hộ Hoa cười lạnh không đáp.

Long Ngọc Ba trả lời giùm chàng:

- Đương nhiên là được, một khi Thường huynh có ý, đừng nói gì năm người, cho dù là năm chục người, tin rằng cũng không đủ để canh chừng.

Thường Hộ Hoa chỉ cười lạnh.

Long Ngọc Ba còn nói nữa:

- Hiện tại, người tốt nhất là hy vọng kim ngân châu bảo vẫn còn trong địa thất.

Thường Hộ Hoa thốt:

- Ta đương nhiên hy vọng vậy.

Long Ngọc Ba nói:

- Nếu không ta thật lo cho người đó.

Thường Hộ Hoa thốt:

- Người cứ yên tâm.

Long Ngọc Ba nói:

- Chưa thấy số kim ngân châu bảo kia, ta tuyệt không thể yên tâm.

Thường Hộ Hoa cười lạnh, lại cất bước đi tiếp.

oOo

Lối đi dài không tới hai trượng.

Thường Hộ Hoa đi thêm mấy bước, đã đến cuối lối đi.

Trước mặt chàng là một thạch cấp.

Thạch cấp không dài, chưa tới ba chục bậc.

Cuối thạch cấp là một cửa đá, tả hữu mở rộng, ánh đèn lọt lọt đang từ trong cửa đá rọi ra.

Thường Hộ Hoa bước xuống mười bậc, nhìn hai cánh cửa đá mở rộng, đứng ngay ngốc tại đường trường.

Chàng nhớ rất rõ, lần trước bọn họ chính là vì tiếng kêu “cách cách” của cửa mà vội vàng chạy ra.

Sau khi bọn họ xông ra khỏi cửa đá, hai cánh cửa đá trái phải đã từ từ đóng lại.

Nhưng hai phiến cửa đá hiện tại lại mở rộng.

Vì nguyên nhân gì đây?

Có phải hai phiến cửa đá đó có định giờ, đến thời gian nhất định sẽ đóng lại, qua một thời gian lại mở ra?

Lẽ nào trong ngoài địa thất còn có trang trí xảo diệu gì đó, lúc bọn họ đi ra bất giác phát động, vì vậy ảnh hưởng đến sự khai quan của hai cánh cửa?

Chàng không thể khẳng định, cũng không tin mấy trong thiên hạ có người có thể tạo ra cơ quan xảo diệu như vậy ở đây?

Bởi vì trong Tụ Bảo Trai tịnh không có thủy lưu sung túc, trong ngoài thư trai cũng không có bất cứ trang trí lợi dụng sức gió nào.

Cơ quan thiếu đi động lực, căn bản vô phương phát động.

Ngoại trừ sức nước và sức gió ra, chàng thật không nghĩ ra còn có lực lượng gì có thể đẩy động cơ quan, khiến cho hai cánh cửa nặng nề như vậy mở ra được, Huyền Cơ Tử sư phụ của Thôi Bắc Hải có lẽ có tài kỹ xảo khác với thói thường, với tài nghệ của ông ta, có thể dựa vào bất cứ động lực ngoại lai nào.

Thôi Bắc Hải, đồ đệ của Huyền Cơ Tử, có lẽ cũng là ngoại lệ.

Hiện tại mà nói, Thường Hộ Hoa không thể không hoài nghi.

Chàng chưa từng thấy cơ quan như vậy.

Dương Tấn đằng sau cũng đã nhìn thấy.

Y thoát miệng kêu lên:

- Hai cánh cửa đá đó không phải đã đóng chặt rồi sao? Hiện tại sao lại mở ra hết vậy?

Thường Hộ Hoa lắc đầu:

- Ta cũng không biết.

Dương Tấn hỏi:

- Lẽ nào thật đã xảy ra chuyện?

Thường Hộ Hoa nhíu mày:

- Tiến vào là biết.

Dương Tấn liền nói:

- Vậy thì mau mau vào đi.

Y nói lớn lắm, song cước lại chùng như mọc rễ dưới đất vậy, động cũng không động.

Y bất động, Thường Hộ Hoa động, chàng sải bước vào trong thạch môn, vào trong ánh đèn.

oOo

Ánh đèn vẫn vậy, lọt lọt như trăng ban sớm.

Thường Hộ Hoa thân hình vừa an vị, người đã ngây ngốc tại đường trường.

Ánh đèn vẫn như cũ, trần thiết trong thạch thất cũng không khác, kim ngân châu bảo trong thất lại đã hoàn toàn biến mất, một kiện cũng không thấy.

Kim ngân châu bảo trong thất đã đi đâu?

oOo

Bốn vách giếng màn gấm, thảm nhung dưới sàn đỏ như máu tươi, mềm mại như bông liễu, trần thiết trong thạch thất không có chỗ nào là không hoa lệ.

Đèn ở giữa thạch thất.

Tám trần trường minh đăng treo kiểu thất tinh bện nguyệt khảm trên một giá đồng hình tròn.

Giá đồng treo câu thông bên dưới nóc thạch thất.

Thất tinh vô quang, nhất nguyệt độc minh, tám trần đèn chỉ thấp sáng một trần chính giữa.

Mọi thứ đều hoàn toàn giống như lần đầu bọn Thường Hộ Hoa tiến vào thạch thất.

Một bàn bầy ghế dưới đèn, hai ba chục cái kỷ hình dạng kỳ dị chung quanh tường tựa hồ cũng nằm nguyên chỗ cũ.

Trên mặt bàn vốn có đặt mười bốn cuộn tranh họa ký sự, một phong di thư của Thôi Bắc Hải, mấy thứ đó bọn họ đều đã đem ra lúc rời khỏi thạch thất lần trước, mang về nha môn trình giao cho Cao Thiên Lộc xem.

Bọn họ không có đem theo kỳ trân dị bảo trên mấy cái kỷ kia.

Trên mấy cái kỷ vốn chất đầy minh châu to cỡ trứng bồ câu, bảo thạch huy hoàng như ngọn lửa... Hiện tại là hoàn toàn trống không.

Châu quang bảo khi trong thất không ngờ không còn nữa, toàn thạch thất bao trùm một vẻ tịch mịch thê lương khó tả.

Bảy cái hòm chứa đầy kim ngân châu bảo chất ở góc tường may là còn ở đó.

Mục quang của Thường Hộ Hoa lạc lên bảy cái hòm.

Chàng đang định cất bước tiến tới, Dương Tấn đã chạy vượt qua mình chàng.

Y mặt mày vui mừng, xông thẳng đến bên đó:

- May là bảy cái hòm kim ngân châu bảo còn ở đây.

Tay y đặt lên hòm, mặt mày càng đậm vẻ hoan hỉ.

Y vui mừng quá sớm.

Một người đang lúc hoan hỉ, thường sơ hốt rất nhiều chuyện, hà huống y vốn là một người cầu thả hấp tấp.

Y hoàn toàn không lưu ý đến bảy ống khóa đồng của bảy cái hòm đều đã rớt dưới đất.

Mấy ống khóa đồng đó vốn chỉ khóa hờ, cho nên lần trước bọn họ dễ dàng gỡ chúng ra, mở hòm ra.

Hiện tại ống khóa đều đang nằm trên thảm, là ai đã tháo ống khóa?

Dương Tấn không để ý, Thường Hộ Hoa lại chú ý. Đôi mày của chàng chung quy đã nhíu lại.

Dương Tấn lại chuẩn bị mở hòm ra.

Y tuy hấp tấp, nhưng tay vừa mò đến khoen hòm, cũng phát giác có gì không đúng.

“Mấy cái hòm này không phải đều có ống khóa sao?” Mục quang của y cúi xuống, nhìn thấy mấy ống khóa trên thảm, càng cảm thấy kinh ngạc.

“Ta nhớ lần trước lúc bọn ta đi ra đã gài mấy ống khóa lại mà”. Y cũng nhớ lại.

“Có lẽ tên trộm đã tháo ống khóa. Bất quá hấn vị tất đã kịp thời, hoặc vị tất đã có đủ sức lấy đi bao nhiêu châu bảo kim ngân trong hòm đi”. Y tự an ủi mình, vẻ hoan hỉ trên mặt lại đậm trở lại vài phần.

Niềm vui vừa mới bốc lên lập tức lại hạ xuống.

Y mở hòm ra, là hòm không.

Y vội vàng đặt cái hòm mới mở sang một bên, quay người mở cái hòm thứ hai, bên trong cái hòm thứ hai cũng không còn gì hết!

oOo

“Sao lại trống không hết vậy?”. Dương Tấn kêu lên, toàn thân phảng phất đã biến thành một con khỉ.

“Bình bình” loạn xạ, bao nhiêu cái hòm đều bị y khiêng xuống, mở hết ra.

Ứng theo câu nói của y, tất cả mấy cái hòm đều hoàn toàn trống không.

Mặt Dương Tấn cứng đờ, toàn thân cứng ngắc.

Nhất động nhất tĩnh, không ngờ lại cường liệt như vậy, cả Thường Hộ Hoa cũng bị y làm giật mình.

Dương Tấn vừa dờ người, toàn thạch thất cũng tĩnh lặng trở lại.

Mục quang của mọi người đều bám trên bảy cái hòm kia.

Không ai nói gì, không ai có động tác gì, chỉ có tiếng hít thở.

Cũng không biết bao lâu sau mới có người phá bầu không khí tĩnh mịch.

Người đó là Long Ngọc Ba.

Câu thứ nhất hẳn hỏi là:

- Châu bảo đâu? Châu bảo để chỗ nào?

Tiếng nói của hắn vừa nhanh vừa bén, bắn tứ phía trong thạch thất như loạn tiễn vậy.

Những người khác ai cũng kinh động.

Dương Tấn là người đầu tiên hồi đáp, y một tay chỉ mấy cái hòm, tay kia chỉ loạn xạ tứ phía:

- Lần trước lúc bọn ta đi ra, châu bảo vẫn còn đựng trong bảy cái hòm này, trên hai ba chục cái kỷ nữa, nhưng bây giờ toàn bộ đều biến mất!

Long Ngọc Ba lớn tiếng:

- Thật không?

Dương Tấn song thủ gãi đầu, nghệt giọng:

- Đương nhiên là thật! Chuyện này là sao đây?

Long Ngọc Ba chợt cười lạnh một tiếng:

- Muốn biết chuyện này là sao, tốt nhất là hỏi một người!

Dương Tấn hỏi:

- Ai?

Long Ngọc Ba mục quang quay phắt lên mặt Thường Hộ Hoa, chỉ tay:

- Gã!

Dương Tấn nhìn thay cánh tay:

- Là gã?

Long Ngọc Ba đáp:

- Là gã, chuyện này chỉ có gã mới biết được!

Hắn bước tới hai bước, ngón tay cơ hồ đụng vào mũi Thường Hộ Hoa:

- Người đem sổ châu bảo đó đi đâu rồi?

Thường Hộ Hoa mặt không chút biểu tình, lạnh lùng thốt:

- Ta không có đem sổ châu bảo đó đi!

“Người không có đem đi?”. Long Ngọc Ba ngửa mặt cười lớn.

Trong tiếng cười của hắn tràn đầy ý chế nhạo.

Thường Hộ Hoa không cười, cũng không giận.

Tiếng cười của Long Ngọc Ba vừa ngưng, tay của hắn rút lại, chống bên hông, đang muốn nói gì đó, Dương Tấn lại đã kêu lên:

- Người bằng vào cái gì mà khẳng định nhất định là gã đã đem châu bảo đi?

Long Ngọc Ba hỏi lại:

- Bằng vào cái gì?

Dương Tấn đáp:

- Không sai, bằng vào cái gì?

Long Ngọc Ba đáp:

- Ba lý do!

Dương Tấn thốt:

- Người nói nghe thử coi.

Long Ngọc Ba nói:

- Thứ nhất, chỉ có gã mới có thể qua mặt những quan sai canh phòng trong thư trai!

Dương Tấn gật đầu:

- Thân thủ của gã, không còn nghi ngờ gì nữa, hẳn tiếp phi thường.

Y lại连连 lắc đầu:

- Lý do đó tịnh không đủ, bởi vì người giỏi võ công tịnh không chỉ có một mình gã.

Long Ngọc Ba cũng không phân biện, nói tiếp:

- Thứ hai, chỉ có gã mới biết cách mở cửa ngầm, phong bế cơ quan, tiến vào địa thất này.

Dương Tấn gật gật đầu:

- Lý do này cũng rất tốt, còn có lý do nào khác hay hơn không?

Long Ngọc Ba đáp:

- Còn có một.

Dương Tấn hỏi:

- Người đã nói có ba lý do, lý do thứ ba là gì?

Long Ngọc Ba trừng trừng nhìn Thường Hộ Hoa, mục quang như điện:

- Gã vốn là một tên trộm!

Trừ Thường Hộ Hoa ra, tất cả mọi người cơ hồ đều bàng hoàng.

Trên mặt Dương Tấn lộ vẻ hoài nghi:

- Người nói gã là một tên trộm?

Long Ngọc Ba lại gật đầu:

- Còn là một tên đại tặc!

Dương Tấn hỏi:

- Có thể là nói đại!

Long Ngọc Ba hỏi:

- Người nghĩ ta thuộc hạng người nói đại sao?

Dương Tấn thốt:

- Nếu không thì người có chứng cứ gì?

Long Ngọc Ba đáp:

- Sau khi một tên trộm gây án, nếu có để lại chứng cứ, căn bản không xứng để xưng là đại tặc.

Dương Tấn hỏi:

- Vậy người làm sao biết được gã là một tên đại tặc?

Long Ngọc Ba đáp:

- Ta tốn hết ba năm, cuối cùng đã tổng hợp lại tất cả chứng cứ mới dám can đảm khẳng định như vậy!

Dương Tấn chợt nhìn lên nhìn xuống Long Ngọc Ba vài lượt:

- Người xem ra tịnh không phải là người trong cửa quan.

Long Ngọc Ba thốt:

- Vốn không phải.

Dương Tấn hỏi:

- Đã không phải thì tại sao người lại đi điều tra người ta?

Long Ngọc Ba đáp:

- Ta không thể không điều tra!

Dương Tấn hỏi:

- Tại sao?

Long Ngọc Ba đáp:

- Ta có đụng độ với gã.

Dương Tấn hỏi:

- Đụng độ gì?

Long Ngọc Ba đáp:

- Gã đã từng cướp đi đồ của ta!

Dương Tấn hỏi tiếp:

- Đồ gì?

Long Ngọc Ba đáp:

- Châu bảo ngọc thạch, hoàng kim bạch ngân giá trị liên thành.

Dương Tấn hỏi:

- Có chuyện đó sao?

Long Ngọc Ba đáp:

- Con người ta không có ưu điểm gì, không thích nói láo mấy.

Dương Tấn “ồ” lên một tiếng:

- Vì gã đã cướp đi châu bảo ngọc thạch, hoàng kim bạch ngân giá trị liên thành của người, cho nên người mới đi điều tra gã?

Long Ngọc Ba đáp:

- Chính thị!

Dương Tấn gật đầu nhè nhẹ:

- Chuyện đó e rằng là sự thật, nếu không tin rằng người tuyệt không thể đi điều tra gã cả ba năm tròn!

Long Ngọc Ba thốt:

- Tuyệt không thể!

Hắn cười lạnh một tiếng, lại nói:

- Bất quá ta cũng không phải chỉ điều tra một mình gã trong thời gian ba năm đó.

Dương Tấn lại “ồ” lên một tiếng.

Long Ngọc Ba thốt:

- Ngoại trừ gã ra, ta đồng thời còn điều tra một người khác.

Dương Tấn hỏi:

- Người đó là ai?

Long Ngọc Ba đáp:

- Thôi Bắc Hải!

Dương Tấn lần thứ ba bàng hoàng.

Long Ngọc Ba cười lạnh:

- Vốn bất tất phải tốn thời gian ba năm, vấn đề ở chỗ ba năm trước đây, hai người bọn họ đã trở mặt, một nam một bắc, ta cứ rày đây mai đó, một mình bôn ba ngược xuôi, bất giác đã ba năm.

Dương Tấn hỏi dò:

- Lẽ nào Thôi Bắc Hải cũng là một tên trộm?

Long Ngọc Ba đáp:

- Một tên đại tặc!

Dương Tấn nói:

- Nghe khẩu khí của người, Thôi Bắc Hải xem chừng là đồng đảng của Thường Hộ Hoa!

Long Ngọc Ba đáp:

- Chính thị.

Dương Tấn chột nghiêm mặt:

- Có chuyện này người phải hiểu rõ trước đã!

Long Ngọc Ba hỏi:

- Chuyện gì?

Dương Tấn gần từng tiếng:

- Lời người nói người phải hoàn toàn chịu trách nhiệm.

Long Ngọc Ba trầm ngâm:

- Chuyện đó là chuyện đương nhiên.

Dương Tấn lại quay trở lại thoại đề:

- Người nói Thường Hộ Hoa, Thôi Bắc Hải hai người đã hợp lực cướp đi phần châu bảo ngọc thạch, hoàng kim bạch ngân giá trị liên thành của người?

Long Ngọc Ba đáp:

- Phần châu bảo ngọc thạch, hoàng kim bạch ngân đó kỳ thực cũng không phải là đồ của cá nhân ta.

Dương Tấn hỏi:

- Nếu không thì là đồ của mấy người?

Long Ngọc Ba đáp:

- Ba người.

Dương Tấn hỏi:

- Còn có hai người nữa?

Long Ngọc Ba đáp:

- Nguyễn Kiếm Bình, Chu Hiệp!

Dương Tấn giật mình tỉnh ngộ:

- Không lạ gì Thôi Bắc Hải trên di thư lại đem hết tài sản chia đều cho ba người các người.

Long Ngọc Ba thốt:

- Đó chỉ là hoàn trả lại cho bọn ta, cũng có thể gọi là đồ trả về chủ cũ.

Dương Tấn nói:

- Người nói có vẻ như thật.

Long Ngọc Ba thốt:

- Nếu người còn nghi ngờ, sao không hỏi Thường Hộ Hoa đi.

Mục quang của Dương Tấn liền chuyển lên người Thường Hộ Hoa, lời nói còn chưa ra khỏi miệng, Long Ngọc Ba đã chăm chăm nhìn Thường Hộ Hoa, lạnh lùng thốt:

- Đại trượng phu dám làm, cũng nên dám nhận.

Thường Hộ Hoa cười lạnh một tiếng, thốt:

- Người cứ yên tâm!

Long Ngọc Ba nói:

- Yên tâm được thì tốt rồi.

Dương Tấn liền hỏi:

- Lễ nào người thật là một tên trộm?

Thường Hộ Hoa không ngờ lại gật đầu:

- Có thể nói như vậy.

Dương Tấn hỏi:

- Thôi Bắc Hải cũng vậy?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Cũng vậy!

Dương Tấn thở dài một hơi:

- Ta thật đã nhìn lầm người.

Thường Hộ Hoa cười lạt không nói gì.

Dương Tấn lại hỏi:

- Ba năm trước người có phải đã liên thủ hợp mưu với Thôi Bắc Hải, cướp đi tài vật của bọn Long Ngọc Ba ba người?

Thường Hộ Hoa gật đầu.

Dương Tấn trừng trừng nhìn chàng:

- Cũng là đồ chứa trong địa thất này?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Không sai mấy.

Dương Tấn hỏi:

- Không sai mấy? Còn có chỗ nào khác? Chỗ của người?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Chỗ của ta một viên cũng không có.

Dương Tấn thốt:

-Ồ?

Thường Hộ Hoa nói:

- Bao nhiêu đồ thủy chung cả một viên cũng không lọt vào tay ta.

Dương Tấn hỏi:

- Toàn bộ giao cho Thôi Bắc Hải đem đi?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Không sai.

Dương Tấn hỏi:

- Vụ cướp đó là do ai sách hoạch?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Do y.

Dương Tấn hỏi:

- Vậy người được chia cái gì?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Không được gì hết, trái lại đã mất đi một thứ.

Dương Tấn hỏi:

- Thứ gì?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Bằng hữu, một bằng hữu!

Dương Tấn hỏi:

- Thôi Bắc Hải?

Thường Hộ Hoa mặc nhận.

Dương Tấn trộn trũng nhìn chàng, lắc đầu:

- Người làm đại tặc xem ra cũng không cao minh gì.

Thường Hộ Hoa cười lạt.

Dương Tấn lại lắc đầu:

- Lẽ nào người để y mang đi?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Sau khi y đi lâu rồi, ta mới phát giác.

Dương Tấn lại lắc đầu:

- Thân thủ của người tuy khinh xảo, đầu óc lại không đủ linh hoạt.

Thường Hộ Hoa thốt:

- Không phải là không đủ linh hoạt, mà là có bệnh, bệnh cũ.

Dương Tấn hỏi:

- Bệnh gì?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Quá tín nhiệm bằng hữu, đặc biệt là lão bằng hữu.

Dương Tấn hỏi:

- Tín nhiệm bằng hữu cũng là bệnh?

Thường Hộ Hoa gật đầu:

- Còn là căn bệnh chết người.

Chàng điềm đạm cười, lại nói:

- May là căn bệnh của ta đã thuyên giảm được tám phần.

Dương Tấn lại hỏi:

- Sao người không truy đuổi?

Thường Hộ Hoa lại cười:

- Không phải là đồ của ta, y đã thích như vậy, để cho y giữ cũng được.

Dương Tấn nói:

- Đối với đồ của người ta, người coi bộ rất khảng khái.

Thường Hộ Hoa thốt:

- Hà hướng nhờ đó mà nhận ra được chân diện mục của một bằng hữu, không phải cũng là một thu hoạch sao?

Dương Tấn gật đầu, lại nghiêm mặt hỏi:

- Người chắc biết làm chuyện xấu chuyện hư nhất định phải chịu sự quản chế của pháp luật chứ?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Biết.

Dương Tấn hơi ngây người, nói lớn:

- Biết pháp mà phạm pháp, tội tăng thêm một bậc, người có biết không?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Biết.

Dương Tấn nói:

- Người...

Một tiếng “người” vừa thoát ra, Thường Hộ Hoa đã ngắt lời y:

- Đối với phương diện pháp luật, tin rằng người nhất định hiểu rõ phi thường.

Dương Tấn ưỡn ngực:

- Đương nhiên.

Thường Hộ Hoa nói tiếp:

- Vậy trước hết cho ta thỉnh giáo người một vấn đề.

Dương Tấn nói:

- Nói đi!

Thường Hộ Hoa hỏi:

- Cướp đồ của trộm cướp có phạm pháp hay không?

Dương Tấn lại thờ người:

- Đó... bộm ăn bộm... cũng phạm pháp như thường!

Thường Hộ Hoa cười cười:

- Nếu coi ta là trộm, đương nhiên là bộm ăn bộm.

Cao Thiên Lộc cũng cười:

- Chỉ cần là chiếm cứ làm của riêng, cũng coi như là bộm ăn bộm.

Thường Hộ Hoa hỏi:

- Không chiếm cứ làm của riêng thì không phải?

Cao Thiên Lộc đáp:

- Chỉ có đưa đến quan phủ, phát trả về nguyên chủ mới không phải.

Thường Hộ Hoa thốt:

- Nói như vậy, tặc danh của ta vô phương tháo gỡ rồi.

Cao Thiên Lộc gật đầu:

- Ta biết trên giang hồ, hiệp nghĩa trung nhân luôn luôn trọng cái gọi là sử cường phù nhược, đó kỳ thực hoàn toàn đều là hành vi phạm pháp, trừng ác trừ gian nên là chuyện của quan phủ, là trách nhiệm của quan phủ.

Thường Hộ Hoa thốt:

- Nên là vậy.

Cao Thiên Lộc chợt thở dài:

- Chỉ tiếc người trong quan phủ đại đa số đều sợ chuyện rắc rối, chịu trách nhiệm cũng không có mấy ai, hơn nữa quan trường hắc ám, cho dù có người dám chịu trách nhiệm, cũng vị tất có thể vùng tay vùng chân.

Thường Hộ Hoa thốt:

- Điểm đó ta biết rõ.

Cao Thiên Lộc lại thở dài:

- Trên giang hồ cũng có ít hiệp nghĩa trung nhân sử cường phù nhược, đối với những người này, một khi không trực tiếp xảy ra đụng chạm với quan phủ, bên quan phủ cũng không can thiệp gì tới.

Thường Hộ Hoa thốt:

- Tựa hồ là như vậy.

Cao Thiên Lộc nói tiếp:

- Hành vi của những người đó trên phương diện pháp luật tuy nói không được, phương diện nhân tình lại rất có đạo lý.

Ông ta ngưng một chút, từ từ nói thêm một câu:

- Pháp luật đâu có gì hơn là nhân tình.

Thường Hộ Hoa cười:

- Vậy thì ta có thể yên tâm.

Dương Tấn liền xen lời:

- Người hồi nãy nói đã cướp đồ của trộm. Lẽ nào Long Ngọc Ba, Nguyễn Kiểm Bình, Chu Hiệp ba người cũng là trộm?

Thường Hộ Hoa hỏi:

- Sao người không hỏi hấn?

Chàng nhìn thẳng Long Ngọc Ba, nói tiếp:

- Đại trượng phu dám làm dám chịu, có phải người nói vậy không?

Long Ngọc Ba cười hắc hắc:

- Người cũng yên tâm đi.

Thường Hộ Hoa thốt:

- Đương nhiên.

Long Ngọc Ba nói:

- Chuyện này, kỳ thực là như vậy...

Dương Tấn hỏi xen:

- Làm sao?

Long Ngọc Ba trầm ngâm:

- Cái tên Kim Điều Minh chắc người biết chứ?

Dương Tấn biến sắc:

- Mạc Bắc Kim Điều Minh?

Long Ngọc Ba đáp:

- Chính thị!

Dương Tấn nói:

- Theo ta được biết, đó là một tổ chức tội phạm to lớn.

Long Ngọc Ba gật đầu:

- Nó do mười hai đại tặc võ công cao cường, vô ác bất tác thống suất, có danh là Thập Nhị Kim Điều, dưới Minh tổng cộng có một hai ngàn tên đạo phỉ khắp các nơi. Do nó ở vùng Mạc Bắc xa xôi, lại người đông thế mạnh, bên quan phủ luôn luôn không có biện pháp đối phó nó.

Dương Tấn nói:

- Không sai, là như vậy.

Long Ngọc Ba:

- Thập Nhị Kim Điều nam bên bắc tẩu, đông thưởng tây lược, mười mấy năm liền thu góp không ít kim ngân châu bảo, chúng đem châu bảo đó giấu ở một địa phương bí mật trong Minh, hơn nữa bên ngoài còn thiết hạ cơ quan trùng trùng, đó cũng có thể gọi là bảo tàng của Kim Điều Minh.

Hắn ngưng một chút, lại nói tiếp:

- Tin tức truyền ra, không ít người có chủ ý dấn động đến bảo tàng đó, lại không có ai dám hành động, bởi vì Thập Nhị Kim Điều liên thủ, người có thể kháng cự, không những cả vạn người cũng không có một, cả tỉ cũng không có một.

Dương Tấn hỏi:

- Thật lợi hại như vậy sao?

Long Ngọc Ba lạnh lùng đáp:

- Người không tin cũng được mà.

Dương Tấn ngậm miệng.

Long Ngọc Ba nói tiếp:

- Thập Nhị Kim Điều vốn là huynh đệ kết bái, cảm tình nghe nói không tệ, chỉ tiếc huynh đệ ruột thịt cũng có khi hục hặc, huynh đệ kết bái càng khó phải nói.

Hắn từ từ vừa bước vừa kể tiếp:

- Chung quy ba năm trước, Thập Nhị Kim Điều phân thành hai phe, xảy ra nội chiến. Kết quả nội chiến lần đó, Kim Điều Minh thương vong trầm trọng, Thập Nhị Kim Điều thủ lãnh cũng chỉ còn lại sáu, hai Điều trong số sáu người sống sót lại mang trọng thương, bọn họ mấy năm vừa qua thật đã gây thù kết oán với không ít bằng hữu giang hồ, tin tức nếu truyền ra, cừu nhân tất nhiên sẽ thừa cơ báo phục, cho nên trên dưới đều giữ kín bí mật. Vấn đề lại là phe thất tán chưa bị trảm tận sát tuyệt, có năm sáu người may mắn đào thoát, tin tức cũng truyền ra.

Nói tới đó, hắn đã đi đến bên tường, lời nói vẫn tiếp tục:

- Lúc đó ta cùng vài huynh đệ kết bái đang ở vùng phụ cận...

Dương Tấn không nhịn được xen miệng hỏi:

- Người cũng có huynh đệ kết bái?

Long Ngọc Ba đáp:

- Lẽ nào ta không thể có?

Dương Tấn liền lắc đầu:

- Không phải là ý đó.

Y đổi cách hỏi:

- Người tổng cộng có bao nhiêu huynh đệ kết bái?

Long Ngọc Ba đáp:

- Sáu người!

Dương Tấn hỏi:

- Tính thêm người thì tổng cộng là bảy?

Long Ngọc Ba đáp:

- Sáu thêm một đương nhiên là bảy.

Dương Tấn hỏi:

- Nguyễn Kiếm Bình, Chu Hiệp có phải đều là huynh đệ kết bái của người?

Long Ngọc Ba đáp:

- Đúng là.

Dương Tấn lại hỏi:

- Huynh đệ các người có phải cũng là cừu nhân của Kim Điều Minh?

Long Ngọc Ba lập tức lắc đầu:

- Không phải.

Dương Tấn còn chưa nói gì, lời nói của Long Ngọc Ba lại đã tiếp luôn:

- Huynh đệ bọn ta tuy cũng biết có bảo tàng của Kim Điều Minh, trước đó lại không có ý niệm chiếm cứ bảo tàng, cho đến khi nghe tin đó mới nảy sinh ra nỗi ham muốn trong lòng.

Hắn xoay người lại, lại nói:

- Bọn ta tìm được một người của Kim Điều Minh chạy thoát, hỏi ra quả là sự thật, bức bách gã dẫn bọn ta đến chỗ của Kim Điều Minh.

Giọng nói của hắn dần dần kích động:

- Nhờ có gã dẫn đường, bọn ta dễ dàng lọt vào trọng địa của Kim Điều Minh, xuất kỳ bất ý, công kỳ vô bị, nhất cử tiêu diệt lục Điều còn lại, hủy hết cơ quan trùng trùng, xông vào bảo tàng của Kim Điều Minh.

Dương Tấn hỏi:

- Bảo tàng của Kim Điều Minh như vậy đã rơi vào tay các người?

Long Ngọc Ba gật đầu:

- Bảy huynh đệ bọn ta lại cũng chỉ còn lại có ba người.

Dương Tấn hỏi:

- Chu Hiệp, Nguyễn Kiếm Bình và người?

Long Ngọc Ba gật đầu:

- Lúc hủy diệt cơ quan, Chu Hiệp không cẩn thận, bị loạn tiễn bắn mất nửa cái mạng rồi.

Dương Tấn nói:

- Tổn thất của các người cũng không phải nhẹ, bất quá đoạt được bảo tàng của Kim Điều Minh, cũng là an ủi lắm rồi.

Long Ngọc Ba cười lạnh một tiếng:

- Cho nên bọn ta tuy mất đi bốn huynh đệ, cũng không buồn khổ gì lắm, cao cao hứng hứng khiêng bảo tàng bạch ngân, từng hòm từng hòm ra ngoài. Ai biết được đến

lúc vui nhất lại sinh thảm nhất, đang cùng Nguyễn Kiếm Bình khiêng cái hòm cuối cùng ra ngoài, hai kẻ bịt mặt xuất hiện như quỷ mị, không nói tiếng nào, ta cùng Nguyễn Kiếm Bình vừa bước ra, bọn chúng động thủ liền, song kiếm tề thi, chỉ mấy kiếm đã bức bọn ta buông hòm xuống, thoái lui trở lại. Bọn ta rút binh khí thét lớn hỏi coi là ai, còn chưa chuẩn bị chém giết gì, cánh cửa ngầm của bảo tàng khố vốn đã bị bọn ta làm hư không ngờ lại phát sinh tác dụng, đột nhiên đóng lại, nhốt bọn ta bên trong.

Dương Tấn hỏi:

- Các người sao lại để cho cửa đóng xuống?

Long Ngọc Ba đáp:

- Chuyện quá đột ngột, hơn nữa bọn ta đang vì võ công của đối phương cao cường như vậy mà bị chấn kinh, đang nhất tâm muốn xem xem đối phương là nhân sĩ phương nào, căn bản không lưu ý mình đã bị bức lọt vào trong bảo tàng khố.

Dương Tấn bổ sung cho hẳn:

- Hà hướng các người lại luôn nghĩ cánh cửa đó đã bị phá hỏng.

Long Ngọc Ba thốt:

- Chính thị.

Dương Tấn hỏi:

- Kết quả các người bị nhốt trong bảo tàng khố bao lâu?

Long Ngọc Ba đáp:

- Trọn một ngày trời.

Dương Tấn hỏi:

- Làm sao mà đi ra được?

Long Ngọc Ba đáp:

- Bọn ta tốn hết trọn một ngày trời mới mở cửa ngầm được.

Hắn lại cười lạnh một tiếng:

- Đến khi bọn ta đi ra, tất cả số kim ngân châu bảo đều đã mất, một hòm cũng không còn.

Dương Tấn nói:

- Bọ ngựa bắt ve sầu, sẻ vàng rình sau lưng, lợi hại!

Long Ngọc Ba thốt:

- Quả thật lợi hại!

Dương Tấn hỏi:

- Người hồi nãy tịnh không đề cập tới Chu Hiệp nữa, gã cũng bị khốn trong bảo khố?

Long Ngọc Ba đáp:

- Không.

Dương Tấn hỏi:

- Vậy ở đâu?

Long Ngọc Ba đáp:

- Bị thương nằm bên ngoài đường ra vào bảo tàng khố.

Dương Tấn hỏi:

- Vậy gã có thấy cử động của hai kẻ bịt mặt sau khi phong bế cửa ngầm của bảo tàng khố không?

Long Ngọc Ba đáp:

- Gã trốn mắt nhìn hai môn diện nhân đem hết châu bảo xếp trên lưng một đội lạc đà bỏ đi.

Dương Tấn hỏi:

- Không ngăn trở?

Long Ngọc Ba thốt:

- Có thể bảo vệ được tính mạng, cũng là vạn hạnh cho gã rồi.

Hắn thở dài một hơi:

- Bất quá cái mạng đó tuy còn, cũng giữ không được bao lâu, ta cùng Nguyễn Kiếm Bình ra đến ngoài cửa bảo tàng khố, gã đã hôn mê rồi.

Dương Tấn hỏi:

- Bị thương quá nặng?

Long Ngọc Ba đáp:

- Đó là một nguyên nhân, chủ yếu nhất là nuốt không trôi vụ đó, tính khí của gã nóng nảy, đầu óc lại hẹp hòi, mắt thấy bảo tàng Kim Điều Minh đã lọt vào tay mình còn bị người ta giật đi, không tức thành bệnh mới là quái, về đến nhà không lâu, cũng phải bệnh chết, kỳ thực có thể nói là tức tối quá mà chết.

Dương Tấn hỏi:

- Di sản Thôi Bắc Hải để lại chia đều cho ba người bọn người lẽ nào là bảo tàng của Kim Điều Minh?

Long Ngọc Ba đáp:

- Không sai.

Mục quang của hắn quét một vòng:

- Nếu không, bọn ta không có họ hàng thân thích gì với Thôi Bắc Hải, tại sao lại đem bao nhiêu kim ngân châu bảo như vậy để lại cho bọn ta?

Ngừng một chút, hắn lại nói:

- Một người biết rõ mình sắp chết, khó tránh khỏi có ý hối hận, y đại khái cảm thấy có lỗi với huynh đệ bọn ta, cho nên mới làm như vậy.

Dương Tấn hỏi lại:

- Người bằng vào cái gì mà khẳng định được hai môn diện nhân cướp đồ của các người hôm đó là Thường Hộ Hoa, Thôi Bắc Hải?

Long Ngọc Ba đáp:

- Cao thủ dụng kiếm có thể xuất thủ đánh lui ta và Nguyễn Kiếm Bình, bằng vào kiến thức của ta, khắp thiên hạ tối đa có mười ba người, trong mười ba người đó, có liên hệ tương hỗ với nhau tối đa chỉ có bốn nhóm tám người, ta tốn trọn ba năm, quan sát nhiều mặt, xem xét mọi tư liệu đã thu thập được, phát giác chỉ có nhóm Thường Hộ Hoa, Thôi Bắc Hải đáng hoài nghi nhất.

Hắn cười lạnh một tiếng, nói tiếp:

- Hà huống bản thân ta cũng là một cao thủ dụng kiếm, lộ kiếm của đối phương ra sao, lúc đó trong tâm đã có ghi định, trong ba năm, ta cũng đã thấy hai người xuất thủ.

Dương Tấn hỏi:

- Có phải cũng giống như vậy?

Long Ngọc Ba gật đầu:

- Ta vốn còn hoài nghi, nhưng cho đến bây giờ chung quy đã hoàn toàn chứng thực rằng hoài nghi của ta trước đây tịnh không phải chỉ là hoài nghi, hoàn toàn là sự thật.

Dương Tấn nói:

- Xem ra người thật đã tốn phí không ít khí lực.

Long Ngọc Ba thở dài một tiếng.

Dương Tấn nói tiếp:

- Món nợ này ta lại vô phương thanh toán rành rọt cho người.

Y lại nói:

- Bảo tàng của Kim Điều Minh, không còn nghi ngờ gì nữa, là đồ cất giấu của trộm cướp, huynh đệ các người hủy Kim Điều Minh, chiếm cứ số kim ngân châu bảo đó làm của riêng, đã là bợm ăn bợm rồi!

Long Ngọc Ba không phủ nhận.

Dương Tấn nói tiếp:

- Thường Hộ Hoa, Thôi Bắc Hải lại bợm ăn bợm lần nữa, làm cho mối quan hệ rối rắm khiến người ta đau đầu.

“Bất quá...”. Dương Tấn ngưng một chút rồi mới nói tiếp: “Theo tình hình lúc đó mà nói, sổ kim ngân châu bảo đó có thể nói là vật vô chủ, bởi vì còn chưa ly khai Kim Điều Minh, cho nên tịnh không thể nói là Thường Hộ Hoa, Thôi Bắc Hải cướp đồ của các người”.

Long Ngọc Ba phát tay:

- Có phải hay không cũng vậy, hiện tại không liên quan nữa, chuyện bọn ta hiện tại phải giải quyết chỉ có một vấn đề.

Dương Tấn hỏi:

- Vấn đề gì?

Long Ngọc Ba đáp:

- Trước khi nói ra vấn đề đó, bọn ta trước hết phải hiểu rằng sổ kim ngân châu bảo đó căn bản không thể đối đãi như đồ cất giấu của trộm cướp được.

Dương Tấn thốt:

- Ồ?

Long Ngọc Ba nói:

- Trên kim ngân châu bảo tịnh không có bất cứ ký nhận gì, bất cứ một ai cũng không thể chứng minh sổ kim ngân châu bảo đó là đồ cất giấu của trộm cướp, bởi vì thủ não của Kim Điều Minh đều đã chết, huynh đệ của ta cũng không còn ai tồn tại, trừ ta ra.

Dương Tấn thốt:

- Người đương nhiên không thể chỉ chứng sổ kim ngân châu bảo đó là đồ cất giấu của trộm cướp.

Long Ngọc Ba thốt:

- Tuyệt đối không thể, ngay cả Thường Hộ Hoa, dùng lời phiến diện của một bên không thể dùng làm bằng chứng, hiện tại mà nói, sổ kim ngân châu bảo chỉ có thể xử lý như di sản của Thôi Bắc Hải thôi.

Cao Thiên Lộc ứng lời:

- Không sai.

Long Ngọc Ba thốt:

- Cũng có thể nói, sổ kim ngân châu bảo đó hiện tại hoàn toàn thuộc về ta, là tài sản của ta!

Giọng nói của hắn càng cất cao:

- Hiện tại mà nói, cũng chỉ có ta mới có thể thừa kế di sản của Thôi Bắc Hải. Không ai phủ nhận sự thật đó.

Long Ngọc Ba nói tiếp:

- Hiện tại sổ kim ngân châu bảo đó lại không biết ở đâu, hai bên quan phủ và ta đương nhiên đều phải truy cứu.

Long Ngọc Ba mục quang quét quanh:

- Vấn đề là ai đã trộm đi sổ kim ngân châu bảo đó?

Dương Tấn không nói gì, người khác cũng không nói gì.

Long Ngọc Ba từ từ nói tiếp:

- Đó cũng là vấn đề duy nhất mà hiện tại bọn ta cần giải quyết.

Mục quang của hắn lại quét một vòng:

- Căn cứ theo ba lý do ta nói hồi nãy, tên trộm châu bảo không phải là người khác, hiển nhiên là gã --- Thường Hộ Hoa!

Hắn lại chỉ Thường Hộ Hoa lần nữa.

Thường Hộ Hoa không lý gì tới, chàng vẫn đứng yên tại chỗ, ngửa mặt nhìn lên cái giá đồng hình tròn giắt tám trần trường minh đang treo mình dưới nóc.

Không ai biết chàng đang nhìn gì, nhưng hiển nhiên đã nhìn từ rất lâu rồi.

Xem bộ dạng của chàng, chàng rõ ràng đang tập trung hết tinh thần lên cái giá đồng hình tròn đó, đối với chuyện khác, chàng phảng phất hoàn toàn không để ý tới, cho nên mới hoàn toàn không có phản ứng gì đối với lời nói của Long Ngọc Ba.

Có phải là chàng đã có phát hiện gì đó?

Dương Tấn tịnh không lưu ý thần thái quái dị của Thường Hộ Hoa, thấy chàng không có phản ứng gì, lập tức lên tiếng:

- Ba lý do hồi nãy của người đều tốt phi thường, bất quá người cũng phải chú ý một chuyện.

Long Ngọc Ba thốt:

- Xin nói.

Dương Tấn nói:

- Bằng vào thân thủ của gã, không sai, có thể qua mắt đám thủ hạ của ta mà tiến vào, nhưng bao nhiêu kim ngân châu bảo như vậy, một mình gã làm sao có thể đem ra

hết. Đặc biệt là mấy thứ kỳ trân dị bảo, nếu chất đống lại với nhau, không thận trọng một chút là dễ dàng hư hại, cơ hồ phải đem từng kiện ra, đi vào đi ra tối thiểu cũng mấy chục lần, gã lấy đâu ra thời gian, hà huống kim ngân châu bảo nào phải chỉ cần đem ra khỏi thạch thất này, còn phải đem ra khỏi thư trai, còn phải giấu, tốn bao nhiêu là thời gian? Người có nghĩ kỹ chưa?

Trong mắt Long Ngọc Ba lộ vẻ kinh ngạc, tựa hồ quá ngạc nhiên con người trước mắt mình sao lại biến thành tinh minh như vậy.

Dương Tấn “hừ” một tiếng, lại nói:

- Thủ hạ của ta không phải là người mù, cũng không phải chỉ biết ngủ.

Long Ngọc Ba cười lạnh:

- Chuyện này một người làm đương nhiên là khổn khó, nhiều người thì lại dễ dàng thập phần.

Dương Tấn hỏi:

- Người nói gã còn có đồng đảng?

Long Ngọc Ba đáp:

- Ai dám nói là gã không có?

Dương Tấn hỏi:

- Ở đâu?

Long Ngọc Ba thốt:

- Sao người không hỏi gã?

Dương Tấn không ngờ cũng quay sang hỏi Thường Hộ Hoa:

- Người có phải còn có đồng đảng không? Bọn họ hiện tại đang ở đâu?

Thường Hộ Hoa không hồi đáp, vẫn tụ tinh hội thần nhìn cái giá đồng bên trên.

Cao Thiên Lộc thấy kỳ quái, không nhin được phải hỏi:

- Thường huynh đang nhìn gì vậy?

Ông ta đặc biệt lên giọng.

Thường Hộ Hoa nghe tiếng cúi đầu xuống:

- Căn nguyên của số kim ngân châu bảo đó các người đều đã rõ?

Đối với lời nói của bọn Long Ngọc Ba, Dương Tấn nãy giờ, chàng lẽ nào thật sự hoàn toàn không để ý tới?

Cao Thiên Lộc gật đầu:

- Rõ hay không đều không còn quan trọng nữa, chuyện trước mắt bọn ta cần giải quyết chỉ là số kim ngân châu bảo đó bị lấy cắp bằng cách nào, kẻ hạ thủ là ai.

Thường Hộ Hoa thốt:

- Kể hạ thủ là ai, trước mắt thật khó xác định được, bất quá bị đánh cấp bằng cách nào, ngay bây giờ lại đã có manh mối.

Cao Thiên Lộc đang muốn nghe manh mối gì, Long Ngọc Ba một bên liền xen vào:

- Manh mối ra sao, người biết quá rõ rồi còn gì?

Thường Hộ Hoa giả như không nghe, chú mục nhìn Cao Thiên Lộc:

- Bốn vị quan sai lưu lại trong thư trai canh chừng, theo ta thấy, đều là người thành thật, bọn họ nói mấy ngày nay tịnh không có làm gì sai sót, bên trong thư trai bình an vô sự, chắc có thể tin được.

Cao Thiên Lộc ngạc nhiên:

- Thạch thất đó chỉ có một đường vào ra, sổ kim ngân châu bảo kia thất thoát lẽ nào là yêu ma quỷ quái tác quái?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Sao lại có nhiều yêu ma quỷ quái vậy chứ?

Cao Thiên Lộc hỏi:

- Nếu không thì sổ kim ngân châu bảo làm sao mà ly khai thạch thất này?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Thạch thất này tịnh không phải chỉ có một lối ra vào.

Cao Thiên Lộc ngây người:

- Người nói còn có lối ra vào thứ hai?

Thường Hộ Hoa gật đầu:

- Hy vọng suy đoán của ta không sai.

Cao Thiên Lộc truy hỏi:

- Người đã phát hiện được những gì?

Thường Hộ Hoa ngẩng đầu nhìn cái giá đồng khảm tám trăn minh đăng đang treo thòng bên dưới nóc:

- Là cái giá đồng đó.

Mục quang của Cao Thiên Lộc bất giác rơi trên cái giá đồng.

Quan sát kỹ càng một hồi:

- Cái giá đồng đó hình như đâu có vấn đề gì?

Thường Hộ Hoa hỏi:

- Trên giá đồng có phải có bụi bám không?

Cao Thiên Lộc đáp:

- Không sai.

Thường Hộ Hoa thốt:

- Ông nhìn kỹ chỗ bụi bám đi.

Cao Thiên Lộc lại nhìn kỹ, chung quy đã phát giác bụi bám bám trên giá đồng đã rơi xuống không ít.

Bụi bám trên giá đồng vốn không có nhiều, có rơi xuống hay không, nếu không cần thận, thật không dễ gì phát giác.

Vô luận là chỗ nào đi nữa, một khi bệch lộ giữa không khí, không được quét dọn sạch sẽ, ít nhiều gì cũng khó tránh khỏi có bụi bám, cho nên bụi có bám trên giá đồng cũng không phải là chuyện kỳ quái gì.

Kỳ quái là cái giá đồng đó treo trên cao, với tay không tới, bụi bám trên mặt làm sao lại rơi xuống như vậy?

Cao Thiên Lộc sờ sờ cằm:

- Bụi bám trên giá đồng tựa hồ đã được quét sạch.

Dương Tấn nói:

- Có lẽ là chuột bên trên chạy ngang.

Thường Hộ Hoa cười lạt:

- Nếu là chuột, con chuột đó nhất định phải to lớn lắm, hơn nữa còn phải biết chuyện quét dọn.

Dương Tấn “hừ” một tiếng, đang muốn nói trả vài câu, Thường Hộ Hoa đã tung người bay lên.

Bay lên cao hơn trượng, song thủ của Thường Hộ Hoa giang ra, nắm lấy cái giá đồng hình tròn đó, thân hình liền trầm hạ xuống.

Chàng tịnh không kéo cái giá đồng rớt xuống.

Cái giá đồng không những thừa sức chịu nổi trọng lượng thân thể chàng, hơn nữa khi chàng trầm mình rùn người kéo xuống, không động đậy chút nào.

Đó thật là một cái giá đồng kiên cố hiếm thấy.

Thường Hộ Hoa trầm mình không có tác dụng, toàn thân liền nhún nhảy lên.

Lực đẩy đó tịnh không thua gì cái trầm mình hồi nãy. Giá đồng vẫn không có phản ứng gì.

Dương Tấn thấy kỳ quái, thoát miệng hỏi:

- Người làm gì vậy? Chơi trò khỉ hả?

Thường Hộ Hoa không hồi đáp, tả hữu thủ xoay một cái, thử xem có thể xoay vòng cái giá đồng đó không. Chàng tuy người đang giữa không trung, nhưng song thủ vừa xoay, song cước cũng đồng thời giao hoa, tích lực sử lực, vẫn mạnh mẽ phi thường.

“Cạch”, một tiếng động nhỏ liền truyền ra từ một bức màn sau lưng.

Cái giá đồng tròn bất động nãy giờ không ngờ đã bị chàng làm cho chuyển động.

Toàn thân Thường Hộ Hoa liền theo đà chuyển động của giá đồng mà tả xoay hữu chuyển giữa không trung.

- o O o -